

Het Veldboeket

Bloemen houden van mensen! Dat was jaren lang een bekende kreet waarmee bloemisten hun handel aanprezen. Maar klopt het ook? Zou een bosje afgesneden tulpen in een emmer werkelijk hartstochtelijk verlangen naar een koper om vervolgens vol enthousiasme te verhuizen naar een of andere vaas? Ik vrees van niet. De slagzin is, zoals veel reclame, een slimme vorm van zelfbedrog, van projectie. Wij houden van bloemen en dus...

Eigenlijk houden mensen van mensen. Bloemen zijn de dragers van dat goede nieuws, universele symbolen van liefde. Waarbij de betekenis van een krans met aronskelken natuurlijk heel anders is dan van een bos rode rozen. Er bestaan gelukkig geen planten die we weg geven uit haat. Zelfs roosjes met doornen, venijnige cactussen en giftige gatenplanten worden doorgaans in dank aanvaard.

De meeste bloemen die te koop worden aangeboden zijn overigens niet zo fris als ze er uitzien. Bij de teelt van lelies en bloembollen worden meer chemische bestrijdingsmiddelen gebruikt dan bij enig ander gewas. De teelt van biologische, gifloze snijbloemen staat nog in de kinderschoenen. De meeste bloemen worden gekweekt in kassen. Die vormen niet bepaald een sieraad in het landschap en verdrijven met hun kunstlicht op steeds meer plaatsen 's nachts de sterren van de hemel. Bovendien verstoken ze een deel van onze kostbare aardgasbel. Daarnaast worden steeds meer bloemen over grote afstanden per vliegtuig aangevoerd, ook geen milieuvriendelijk traject. Kortom, voor je het weet sta je met een bosje aardgas gestookte gifchrysanten voor de deur van je geliefde!

Misschien is het tijd om een lans te breken voor het ouderwetse veldboeket. Je moet er wel wat meer moeite voor doen dan een bezoekje brengen aan de bloemenwinkel om de hoek. Maar je krijgt er veel voor terug: buiten zijn; wind, zon en wolken; vogelzang; de geur van gras. In mijn jeugd hoefde ik vanuit Utrecht voor een fraai veldboeket maar een eindje te lopen naar de Johannapolder. Daar lagen onafzienbare hooilanden vol kleurige bloemen. Joelende grutto's en buitelende kieviten kreeg ik erbij cadeau.

Tegenwoordig zijn de meeste polders gedegradeerd tot steriele grasvlaktes, maar er zijn nog restanten van de vroegere weelde te vinden. Natuurbeschermers hebben bovendien hier en daar speciale plukweiden aangelegd. De meeste fleurige graslandplanten hebben zich teruggetrokken in slootkanten en wegbermen. Het plukken van wilde bloemen kan daar niet veel kwaad, want ze worden toch meestal voor het einde van de bloei afgemaaid.

Mijn favoriete boeket voor de meimaand had indertijd als basis fluitenkruid, in de wandeling ook wel Hollands kant genoemd. De fijne witte bloemschermen harmoniëren wonderwel met het subtiele roestrood van veldzuring, de tere, roze rafelbloemen van de koekoeksbloem en de pluimen van wilde grassen met heerlijke namen als witbol, glanshaver en zachte dravik. Ik voegde graag een brutaal accent toe in de vorm van een paar knalgele boterbloemen. Nog steeds staat zo'n boeket elk jaar op de tafel in de woonkamer om het bruisende, fleurige lenteleven ook binnenshuis te vieren.

Eef Arnolds

De tekst is eerder verschenen in het tijdschrift Jonas 9 nr 5. 2006.